

'Zoals de graankorrel'

'Verhaal halen' bij DEZINNEN
ledere vrijdag van 12.30 -12.55u (m.u.v. juli en augustus)

Zie voor actuele info: www.dezinnen.nl

DEZINNEN
katholiek netwerk voor inspiratie en dialoog

Juliana van Stolberglaan 154,
2595 CL Den Haag
info@dezinnen.nl www.dezinnen.nl

Overweging 'Verhaal halen'
20 maart 2015

Elizabeth Boddens Hosang

Johannes 12: 20-27

De natuur ontwaakt langzaam uit haar winterslaap. We zien het deze dagen overal om ons heen: felgekleurde krokussen, knoppen aan bomen en struiken. Wat dood leek, heeft toch nog leven, het breekt erdoorheen. De levenskracht blijkt telkens weer sterker te zijn dan het afsterven. Of is het: pas in het sterven blijkt hoe krachtig het leven is?

De woorden van Jezus gaan over sterven en daardoor leven, over verliezen en daardoor winnen. Kunnen we deze woorden ook nog betrekken op onszelf, in deze tijd?

Deze woorden van Jezus gaan helemaal in tegen onze manier van leven en denken. Wij willen vooral controle houden, vasthouden, bezitten, niet alleen de dingen, maar ook mensen. Maar hier wordt gezegd: wie zijn leven absoluut veilig wil stellen, die zal het verliezen. Hoe meer we nodig hebben om ons leven waardevol en de moeite waard te vinden, hoe groter de kans dat we iets daarvan verliezen; en hoe kwetsbaarder we worden.

Iedereen van ons voelt angst bij de gedachte dat wat hij heeft en is moet kwijt-raken. Je bent geneigd er dan juist aan vast te klampen. Het geeft een veilig gevoel, is behoudzucht: zoveel mogelijk houden wat je hebt en bent. Maar in deze tekst worden we gewaarschuwd: wie zijn leven liefheeft, verliest het. De graankorrel die zich niet in de aarde laat vallen, blijft één enkele graankorrel die vruchteloos geleefd heeft.

Als we ons leven niet op die manier willen verliezen, moeten we bereid zijn aan onszelf te sterven. We zullen dingen waar we mee vergroeid zijn en waar we aan gehecht zijn, moeten loslaten voor zaken die belangrijker zijn dan wat wij zelf willen, voor mensen die ons nodig hebben.

Wij kennen dagelijks die dingen waar het leven uit verdampt is, maar we toch aan vastklampen, we schermen ze af voor al wat nieuw is uit angst onze vertrouwde zekerheid te zien verdwijnen. Deze dierbare plek die we moeten verlaten om een nieuw weg op te gaan. Loslaten om opnieuw te gaan leven.

Op onze weg door het leven vinden we afsterven en opbloeien afwisselend op ons pad. Niet alles gaat van een leien dakje. Veelbelovende bloesems worden toch geen vrucht; sommige takken verdorren en breken af. We voelen ons op bepaalde momenten levenloos, krachteloos. En dan is het al genoeg als iemand bij je komt zitten, tijd maakt, en een eindje met je mee gaat. Dan beginnen de levenssappen weer te stromen. De krachten komen terug, je krijgt weer energie, je voelt je weer herboren als een boom in de lente.

Er zijn mensen, profetische mensen, die getuigen van hun diepe hoop dat er een kracht is die ons door dit alles heen kan dragen. Dat er een God is, die ons telkens weer opzoekt en hoop geeft, ons altijd wil dragen. Hij wil steeds weer met ons op pad gaan, in mensen, in mensenwoorden, in mensenhanden.

Je kunt leven met open handen of met toegeknepen vuisten. Maar alleen uit een open hand kun je zaaien, alleen met open handen kunnen wij Gods handen zijn. Dat is pas vruchtbaar.